

Øl og røget Aal med stuvede Kartoffler — og hun havde ikke øst op med en Teske. Per havde været borte siden om Morgen, havde blot haft nogle Stykker Smørrebrød med i Lommen, og hun vidste, at han efter et saadant daglangt Ophold i det Fri vendte hjem med Ulvehunger. Det var ogsaa aldeles som med Hofjægermesteren, hos hvem Sindets Nedtrykthed heller aldrig havde angrebet Appetiten. Tværtimod. Hun huskede endnu, hvorledes han i sit allersorteste Humør næsten havde været umættelig.

Per og »Blakken« holdt nu udenfor i Gaarden, omringet af Børnene og Hønsene og Barnepigen; kort efter kom desuden Gaardskarlen. Ogsaa Per var bleven fyldig i de forløbne Aar; men han havde ikke Ingers sunde Ansigtsfarve, og det vildt groende Skæg og hans i det hele lidt forsømte Ydre gjorde ham ældre af Udseende, end han var. Fra Barnepigens Arm rakte »Stumpen« sig op imod ham for at faa et Kys, og de to ældste var allerede kravlet op ad hver sit Hjul og sad paa Sædet ved Siden af ham og sloges om Pysken. Inger stod inde bag det aabne Køkkenvindue og betragtede Scenen med moderlig Henrykkelse.

Lidt ublidt frigjorde Per sig tilsidst for de mange ivrige Barnearme og steg ned af Vognen, idet han gav Karlen en Ordre med Hensyn til Hesten.